

Kirjoitin tämän tarinan, koska koin Sirumalja-höskän jo aika tylsäksi. Minun oli keksittävä päässäni jotakin uutta kirjoiteltavaa, ja kas kummaa, taas fantasiasia. Tykkään piirtää tarinoinihini liittyviä kuvia, joten tässä alla on linkki piirtämään kuvaa Oliverin savimökistä. Kuvaa ei ole väritetty:

<https://drive.google.com/file/d/0B2eRoyBj0IMkTG0xOThkWDV4OHM/view?usp=sharing> -:-
ITSE TARINA -:- Pienen savimökin savupiipusta leijaili sinistä savua. Siellä se vanha Oliver poltteli paksuja sikareitaan, kuten tavallista, aina lauantai-iltaisina. Tuskin kului minuuttiakaan siitä kun Oliver oli sytyttänyt sikarinsa, kun oveen koputettiin. "Kuka häiritsee iltarauhaani?", Oliver ajatteli mielessään ja tepasteli ovelle. Oven takana oli puolittunut mies, jolla oli päässään harmaa silinteri ja asunaan ruskeat puuvillahousut ja nahkaliivit. Tavalliselle Joenporin asukkaalle näky olisi ollut mitä huvittavin, mutta Oliver ei nauranut. "Kuka olet ja miksi häiritset minua?", hän kysyi. Mies oli hetken hiljaa tuijotti ohuiden kulmakarvojensa alta väsyneen näköistä Oliveria. "Etsin kumppania matkalle", mies kysyi. "Öh...tapaisin teidät mieluummin huomenna iltapäivällä.", Oliver vastasi. "Olkoot niin.", mies sanoi ja lähti kävelemään vanhaan kuusimetsään vievää polkua pitkin. "Mikä on nimesi?", Oliver huusi vielä perään, mutta vastaukseksi hän sai vain jotain huomisesta kertovaa mutinaa. Oliver meni takaisin olohuoneeseensa, avasi karttakirjansa ja unohti koko miehen poltellen sikariaan. Mies palasi seuraavana päivänä. Hänellä oli samat vaatteet ja hän näytti yhtä hassulta kuin edellisiltana, mutta tällä kertaa hänellä oli selässään nahkareppu ja kädessään kyynärän pituinen kävelysauva. Oliver kuuli taas koputuksen oveltaan. Hän oli juuri syömässä lounasta ja arveli jonkun sukulaisen poikenneen tapaamaan häntä. Mutta ei, Oliver hyppäsi jalan verran taaksepäin säikähtäessään miestä. Hän ei säikähtynyt miehen ulkonäköä, hän säikähti sitä, että mies oli sama kuin edellisiltana. "Hyvää aamupäivää, vai pitäisikö sanoa huomenta tai päivää? Vai onko jo keskipäivä? Onko kelloa mistä katsoa? Ehei, minä tuppaan tänne teille vain kyselemään. Onko sikaria?", mies tervehti sekavasti ja astui sisään kutsumatta. Oliver seurasi häntä olohuoneeseen, missä mies olikin jo napannut yhden Oliverin kalleista Thormannin sikareista. "Kyselemään siis? Ensinnäkin, te tulitte talooni ilman...", Oliver yritti sanoa, mutta mies keskeytti hänet: "Lupaa, voin kysyä sitä nyt. Saanko olla talossanne?" "Olkaa sitten, kyselemisen ajan. En ota usein (itseasiassa ollenkaan) vastaan tuntemattomia." "Selvä." "Niin, oliko teillä jotain kyseltävää?" "Kyllä." "Kysykää pois!" "Olen nimeltäni Sigmund, enkä muista sukunimeäni." "Selvä, minä olen Oliver Itä-Joenporilainen, sillä täällä sukunimet annetaan paikanmukaan." "Etsin jotakuta joka haluaa rikkauksia, suunnattomia rikkauksia." "Minä en tarvitse rikkauksia." "Mutta sinä haluat niitä. Minä kysyin, 'joka haluaa', en 'joka tarvitsee'." "Hyvä on, rikkaus on kivaa, mutta millekään pitkälle matkalle en lähde. Pian on serkkuni tyttären ristiäiset." "Lähde ristiäisten jälkeen." "Miksi tulisin kanssanne, tuntemattoman herra Sigmundin kanssa hakemaan rikkauksia, vaikka en edes tiedä huijaatteko te minua ja kuinka kaukana rikkaudet ovat?" "Minulla on kartta, katso." Sigmund sanoi ja kaivoi liivinsä taskusta käärityn valkoisen paperin. Siihen oli jäljennetty käsin Joenporin, Suuren Korpimetsän ja Arojoen lähialueet, eli käytännössä neljäsosa Bertanmantereen alueista. Kartta oli tehty ruutupaperille, ja alanurkassa lukevan huomautuksen mukaan yksi ruutu merkitsi kahtakymmentä pellonmatkaa, eli noin kahdeksaatoista kilometriä. "Missä tällä kartalla ovat rikkaudet?" Oliver kysyi. "Tässä kartassa ei näy niitten sijaintia, mutta tässä näkyy reitin alkuosa. Jos haluat lähteä hakemaan niitä rikkauksia, meidän täytyy valita reittimme huolella. Itse ehdottaisin menemään Joenporin laakson läpi virtaavan Arojoen läntiselle puolelle, mistä voisimme ratsastaa suhteellisen turvallisesti Arojärvelle. Arojärven rannoilla on lukuisia pieniä ihmiskylä. Sieltä saamme varusteisiin täydennystä, jonka jälkeen voimmekin jatkaa matkaa

Pohjoisille ylängöille, joita ei tässä kartassa näy.”, Sigmund kertoi ja otti housujensa taskusta toisen kartan. Se oli ryppyisempi ja selvästi kärsineempi, mutta silti siitä pystyi helposti selvittämään paikkoja ja etäisyyksiä. Sigmund selitti Oliverille, että reitti menisi sitten Pohjoisten ylänköjen yli Kiviniemeen, mistä heidän pitäisi etsiä Muinaiset salit. Muinaiset salit olivat muinaisen Hopeakartanon maanalaiset salit, joita vartioivat vieläkin ikääntymättömät terrakottasotilaat, jotka muinaisen taian avulla vielä vartioivat niitä. Salit olivat kuulemma täynnä kultaa ja hopeaa ja siellä oli viisi taialla suojattua timanttia, Ikitimanttia. Sigmund ei tiennyt taialla elävistä terrakottasotilaista tahi Ikitimanteista, mutta hän tiesi että Kiviniemessä tulisi olemaan hankalaa löytää Hopeakartano. “Reitti on aika pitkä...”, Oliver tuumi ja alkoi itsekin polttamaan sikaria. “Mutta aarre on perin houkutteleva. Miten voin luottaa teihin?” “Et käytännössä mitenkään, sillä voit olla luottamasta tai voit luottaa minuun. Saat itse valita. Viivyn täällä Joenporissa vielä pari päivää, mutta sitten minun täytyy joutaa takaisin kotiini. Jos olet päättänyt tulla mukaani, tule viimeistään kolmen päivän päästä keskipäivällä Joenporin keskustorille hedelmäkauppaan. Löydät minut sieltä.”, Sigmund sanoi ja tumppasi sikarinsa tuhkakuppiin. Sitten hän häipyi ovesta ulos eikä häntä sinä tai sitä seuraavana päivänä nähty ollenkaan.